

Det destruktiva domargnället dödar drivet

Håkansson, Nilsson, Canbro, Claesson, Jonsson, Mäkinen, Andersson, Björk, Johnsson och Silfverberg... och några till.

Det är så de heter, beslutsfattarna på planen som ständigt får utstå skrik, gnäll, rytanden, vrål, filmgester och utbrott från bänken. De åker land och rike runt, på halv- eller nästan heltid, och dömer och bedömer utan att få annan respons än gap och gastande.

Att spelare i stridens hetta protesterar mot domslut som de just i ögonblicket upplever som felaktiga är begripligt. Men spelarna har blivit allt bättre på att blixtn snabbt inse att det inte lönar sig att hacka. När hände det senast att en domare ändrade ett domslut

på grund av en protest?

Värre är det med coacherna. För mig är det i det närmaste obegripligt att dessa förhoppningsvis vuxna män, som arbetar för heltidslön på elitnivå, ägnar ungefär 40 procent av sin energi under matcherna åt att gläfsa och skälla på domarna.

MEP heter det när klubbar och spelare yvs över den fina statistiken om Most Effective Player. Men när får vi se listan över MGC? Mest Gapiga Coach-listan?

Här är toppen, som jag ser den. Värstingen i sällskapet är Lugis Johan Zanotti. Om en av hans spelare drog kniv på banan mot en motspelare skulle han snabbt slå ut med händerna och skrika "VADÅDÅ?!?" i en falsett som gör honom till handbollens svar på Malena Ernman. "La Voix"

Tvåa kommer nog Rustan Lundbäck i Sävehof, men mera med en biomässig psyknivå som nästan platsar i en Bergman-film. "Viskningar o rop", typ.

Båda dessa får helt enkelt nervsammanbrott bara en domare vid ett enda tillfälle enligt dem ser fel på en millimeter.

Resten av listan kan ni väl själva prata igenom. Hemma-Torben ligger inte i topp, men hans Messias-liknande gester mot domaren, samtidigt som han ser ut som en irländsk varghund som just blivit snuvad på ett ben, är ibland obetalbara. Det går nog åt mycket energi där.

Problemet är att detta gap-coachande tar massor av uppmärk-

samhet från den drivkraft som behövs för att styra laget rätt och vinna. Det är bänkens befäl som ska vara kallast av alla. Det är bänkens befäl som med isande behärskning ska sätta in precis rätt åtgärd när domarna mot förmodan kajkar ur.

Sanningen är att domarna i den svenska elitserien just nu håller högre standard än spelarna.

Hoppas YIF:arna denna gång visar något annat. Om det är någon som tror att Ystads pågar förlorade i Kristianstad i söndags på grund av domarna så är det fel. Jag var också där. Det var självförrållat, tro mig.

Men mot RIK vinner YIF, trots det göteborgska kopplet av kontinuerligt vassare ynglingar.

JAN WIFSTRAND
läktarlus och domarnas ende vän